

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

25. ČÍSLO / XXXI. ROČNÍK

17 Kč • 0,90 €

25. ČERVNA 2023

Z obsahu:

**Být apoštoly
v apoštolské církvi**
Katecheze
papeže Františka
při generální audienci
na Svatopetrském náměstí
v Římě 15. března 2023
- strana 2 -

**Blahoslavený
Jakub z Ghaziru**
Libor Rösner
- strana 4 -

**„Dobrý boj jsem bojoval“
(2 Tim 4,7)**
Meditace Josefa kardinála
Ratzingera k svátku
sv. apoštolů Petra a Pavla
- strana 6 -

**„Ke komu bychom šli,
Pane?“**
Sv. John Henry Newman
- strana 7 -

Kněží - dvojčata
- strana 8 -

**„Obrana důstojností“
a proměna životů
v Jihoafrické republice**
- strana 10 -

**Maminka Markéta (21)
Život matky Dona Boska**
Teresio Bosco
- strana 12 -

Svatí apoštolové Petře a Pavle, orodujte za nás!

Být apoštol v apoštolské církvi

Katecheze papeže Františka při generální audienci na Svatopetrském náměstí v Římě 15. března 2023

„Potom Pán ustanovil ještě jiných dvaasedmdesát (učedníků), poslal je před sebou po dvou do všech měst a míst, kam chtěl sám přijít, a řekl jim: »Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň.«“ (Lk 10,1-2)

Dobrý den, drazí bratři a sestry! Pokračujeme v katechezích o nadšeném hlásání evangelia – tedy nejenom o evangelizaci, nýbrž o tom, jak se jí horlivě věnovat. Ve sko-

le II. vatikánského koncilu se snažíme lépe pochopit, co to znamená být dnes „apoštolem“. Při vyslovení tohoto pojmu se nám vybaví skupina dvanácti učedníků, které si Ježíš zvolil. Občas označu-

jeme za „apoštola“ nějakého světce, či obecněji biskupy, kteří jsou apoštoly, jelikož působí v Ježíšově jménu. Jsme si však vědomi toho, že apoštolát se týká každého křesťana? Uvědomujeme si, že se týká každého z nás? Jsme totiž povoláni k tomu, abychom byli **apoštoly**, tedy **vyslanci**, v církvi, o níž v Krédu vyznáváme, že je **apoštolská**.

Co tedy znamená být apoštoly? Znamená to být vysláni za nějakým posláním. Příkladná a ustavující je zde událost, při níž zmrtvýchvstalý Ježíš vysílá své apoštoly do světa, předává jim moc,

Pokračování na str. 11

Nakupujeme bez placení? Blahoslavený Jakub z Ghaziru (str. 4-5) říkal, že dojít do nebe bez utrpení je podobné jako nakupovat bez zaplacení. On sám svým životem, kdy ve stáří trpěl těžkou nemocí, dosvědčil platnost svých slov. A tak by to mělo být s každým Ježíšovým učedníkem: nikoliv jen krásná slova o víře ospravedlňují člověka, ale hlavně skutky potvrzující pravdivost života z víry v Boha v Trojici. Myslíme nyní na život, jehož smyslem je vědomě oslavit Pána, a to i skrze utrpení, ačkoliv nebudeme povoláni prolít pro Krista svoji krev. (str. 3) To totiž znamená především ono Ježíšovo slovo z dnešního evangelia o přiznání se k jeho Otci v nebi: přiznání se svým životem, hodným křesťana, nositele Kristova jména.

Vědomí, že Bůh je se mnou v každém okamžiku mého života, je jedním z podpůrných pilířů, na nichž je vystavěn chrám naší duše. A je rovněž mocnou posilou ve chvílích těžkostí, utrpení, ohrožení života při hlásání Boží pravdy, evangelia. Velmi zřetelně to můžeme vidět i na životech takových velkolepých světců, jakými byli sv. Petr a Pavel, jejichž svátek v tomto týdnu slavíme (29. června). Zvláště působně někdy působí Petrova horlivost, která však pramenila ze srdce zapáleného touhou po Kristu. Nic neumenšuje na Petrově osobnosti coby prvního papeže v dějinách katolické církve to, že v první těžké zkoušce přiznání se k Pánu neobstál.

Editorial

Neboť pohlédne-li milující srdce na Ježíše, uvědomí si svoji slabost a své selhání, a v litosti se ještě více do svého Mistra zamiluje. (str. 7) Potom už je snadné pochopit i Petrem položenou otázku: „Pane, ke komu bychom šli?“ Koho jiného bychom měli následovat, když ne toho, kdo člověka vysvoboduje z otroctví hříchu a smrti, kdo má klíče věčného života?

Zářným příkladem bojovníka za Pravdu, již je Bůh sám, je sv. Pavel. (str. 6-7) Také jeho zdobila horlivost, ačkoliv nejprve v boji proti Pánu Ježíši a jeho učedníkům. Pavel však nic ze své bojovné horlivosti pro víru neztratil ani po svém obrácení, jehož se mu dostalo milostí Boží na cestě do Damašku. Na Pavlovi tak vidíme jasné varování: nemůžeme předem nikdy nikomu přisoudit nemožnost uvěřit v Pána, ať už by šlo i o jeho zatvrdělého nepřítele. A dále nás Pavlovo hlásání evangelia a utrpení s ním spojené přivádějí k uvědomění si, že i dnes bude katolická církev schopna přesvědčit o Boží pravdě lidi jen do té míry, do jaké její hlasatelé budou ochotni nechat se zraňovat. „Kde chybí ochota k utrpení, chybí podstatné kritérium pravdy, na které je Církev odkázána,“ řekl ještě jako kardinál papež Benedikt XVI. A dále praví: „Utrpení je nezbytnou prověrkou prav-

dy, ale jen pravda dává utrpení smysl.“ Dva tisíce let křesťanství potvrzují hlubokou pravdivost těchto slov...

Není Petr jako Pavel. V případě slovenských kněžských dvojčat (str. 8-9) o tomto tvrzení lze poněkud pochybovat, aspoň v tom podstatném, co jejich život nabízí. Svědectví P. Petra a P. Pavla je jedním z mnoha, která ukazují, že kněžská povolání bývají prakticky vždy vykoupena obětí někoho jiného. Platí nejen: „Proste tedy Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň“ (Lk 10,2), ale i nutnost obětí na tento úmysl – vždyť ani naše vykoupení by nebylo možné bez Ježíšovy oběti na kříži. A čeho ještě si můžeme povšimnout? Vedení Pannou Marií... Jako by i v životě kněží Petra a Pavla rezonovala slova matky sv. Jana Boska: „Teď se spolu všichni pomodlíme růženec a pak nezapomeň na večerní modlitbu.“ (str. 12-13) Výchova maminky Markéty zaslouží nejen velkou úctu, ale je i dnes hodna následování – vždyť vychovala velkého světce, patrona mládeže! Především však nešlo ani v jejím případě jen o pouhá slova, ale o život v obětech plně žitého křesťanství.

Svatí apoštolové Petře a Pavle, prosujte nám u Pána Boha milost pravdivého života z víry, aby naše přiznání se k němu přineslo světu hojné duchovní ovoce!

Panno Maria, Matko všech národů a všech lidí, buď v tom i ty naší pomocnicí a přímluvkyní!

Daniel Dehner

To, čeho můžeš být dnes svědkem a účastníkem, je důležitá lekce přípravného semináře na první samostatné misijní působení učedníků. Ježíš před nimi odkrývá celou pravdu: ani nyní, ani nikdy v budoucnu nebudou mít na různých ustlání. Těžkosti a překážky, na které budou narážet, budou takového rázu, že budou muset dát v sázku dokonce svůj vlastní život. Z Ježíšových slov je zřejmé, že být hlasatelem evangelia znamená stát se obětí pomluv, pohrdání a pronásledování. Dějiny podávají výmluvné svědectví, jak realistická je Pánova předpověď. Těch, kteří pro něho prolili svou krev, jsou nepřehledné zástupy a ustavičně jich přibývá. Neustále přicházejí zprávy o nových a nových mučednících. S úklady a nepřátelstvím je třeba dokonce počítat i ve vlastních řadách. *Vydá na smrt bratr bratra.*⁽¹⁾

Ale to podstatné, co chce Pán sdělit svým přátelům, je ujištění o tom, jak dobře je ve skutečnosti postaráno o jejich bezpečí. Ať už se nepřátelé jakkoliv dovedně skrývají a disponují sebemocnějšími prostředky, před zraky Všemohoucího neznamenají vůbec nic. *Nebojte se jich! Nic není tak zahaleno, aby to nebylo jednou odhaleno. Nic není skryté, co nebude poznáno.* Mohou se ukrývat pod nejrůznějšími maskami humanity, svobodymilovnosti, ale Bůh je zná velice dobře a oprávněně nás ujišťuje, že není důvodu, abychom se dali zastrašit. Naším úkolem je totiž pravý opak. Pán od nás žádá, abychom nebojácně, otevřeně a veřejně hlásali jeho pravdu a demaskovali i nejskrytější lež.

Vždy a za všech okolností musíš být připraven, že proti nám zasáhnou. I na náměstí Svatého Petra se roku 1981 ozvaly vražedné výstřely. Nesmí tě překvapit, že i v současné době, kdy se tolik deformují lidská práva a objevují se stále nová bezpečnostní rizika, se můžeš stát obětí nejrůznějšího násilí právě proto, že máš tu odvahu hlásat Ježíšovu zvěst. Ale neboj se. Nepřátelé nemohou udělat víc než zbavit nás pozemského života. *Neboj se těch, kteří zabíjejí tělo. Duši zabít nemohou.* Svou duši můžeš zabít jen ty sám, a to svou zbabělostí, pohodlností a nevěrností.

Odkud máš čerpat svou klidnou jistotu a důvěru? Ježíš ti znovu představuje nebeského Otce, o jehož nevyčerpatelné starostlivosti hovořil již v horském kázání. Nic

Bázeň proti strachu

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Kdo mě vyzná, k tomu se budu znát.

z toho, co se děje na tomto světě, nemůže se vymknout z jeho otcovské péče. Ta jde tak daleko, že jediné stéblo, jediný ptáček, a dokonce ani jediný vlas z tvé hlavy není pro něho tak malý, aby mu nevěnoval všechnu svou pozornost a péči. Jestliže se tak otcovsky stará o všechno to, co jednou pomine, čím více mu ležíš na srdci ty, kterého stvořil jako svůj vlastní obraz pro svou lásku! *Neboj se, máš větší cenu než všichni vrabci.* Tvoje cena spočívá právě v tom, že jsi schopen obětovat i svůj pozemský život, aby tak byl Bůh oslaven. To je tajemství, které tvoji a jeho nepřátelé nemohou pochopit: čím více ti chtějí ublížit, tím větší ti připravují příležitost vzdát chválu Bohu. Až budou apoštolové poprvé zbičováni, budou odcházet *s radostí nad tím, že byli uznáni za hodny trpět pohanu pro jeho jméno*⁽²⁾. Mučedníci budou šokovat své katany, až půjdou vstříc šelmám za zpěvu hymnů na oslavu Pána. Ježíš nás na to připravil nejen svými slovy, ale především tím, že sám prošlapal cestu k nejvyšší slávě přes ponížení, utrpení a nejbolestnější smrt.

Jediným skutečným smyslem tvého života je vědomě oslavit tvého Pána. Tvůj život se může stát jedinou obětí chvály, i když nebudeš povolán, abys prolil svou krev. K Boží oslavě přispíváš už tím, že se skutečně *přiznáš před lidmi ke Kristu.* Ještě více než o přiznání slovy jde tu vyznání vlastním životem hodným křesťana, tedy nositele Kristova jména. V současném světě, kdy se člověk snaží sám sebou nahradit svého Tvůrce a Spasitele, se můžeš snadno ocitnout v situaci, která je zdrojem ponížení i utrpení. Uprostřed společnosti, která s takovou samozřejmostí a přímo okázalostí vychvaluje zpohanštělý způsob života, není snadné zachovat věrohodnou tvář Ježíšova svědka. Pokud bude tvé křesťanství jen matrikové, nebudeš mít dostatek síly ani odvahy k věrnosti. Stalo se moderním pokoušet se o smír Krista s Baalem. Dříve či později vyjde jasně najevo, že je to zrada na Pánu. *Kdokoliv ho zapře, toho i on zapře*

Liturgická čtení

1. čtení – Jer 20,10–13

Jeremiáš řekl: Slyšel jsem nepřátelské umlouvání mnohých: „Hrůza ze všech stran! Udejte ho! Udáme ho!“ I ti, kteří se mnou žili v přátelství, číhají na můj pád: „Snad se dá svést a zmocníme se ho a pomstíme se na něm!“ Ale Hospodin je se mnou jako silný bojovník; proto ti, kteří mě stíhají, padnou a nic nesvedou. Velmi budou zahanbeni, neboť ničeho nedosáhnou; bude to věčná hanba, nezapomene se na ni. Hospodine zástupů, který zkoušíš spravedlivého, který vidíš ledví i srdce, kéž uzřím tvou pomstu nad nimi, neboť tobě jsem svěřil svou při. Zpívejte Hospodinu, chvalte Hospodina, že vysvobodil život ubohého z ruky zlosynů!

2. čtení – Řím 5,12–13

Bratři! Jako skrze jednoho člověka přišel na tento svět hřích a skrze hřích smrt, a tak smrt přešla na všechny lidi, protože všichni zhřešili. Hřích ovšem byl na světě už před Zákonem – jenomže kde

Dokončení na str. 4

před svým nebeským Otcem. Proto se neboj. Přes všechny obtíže, které zatím sklízíš za svoji věrnost, hlásej s radostí a odvahou *na světle a ze střeš,* co jsi přijal od Ježíše, a můžeš se přitom plně spolehnout, že on ví i o každém vlasu na tvé hlavě. Bude tě někdy hodně skličovat bolestné poznání, že se od tebe odvracejí i tvoji nejbližší. Už Jeremiáš zažil, jak ti, kteří s ním žili v přátelství, číhali na jeho pád. I tvůj Pán přišel mezi vlastní, a právě ti ho nepřijali. *Pro tebe, Bože, jsem snášel potupu, pohana pokryla mou tvář. Svým bratrům stal jsem se cizincem, synům své matky neznámým. Padají na mě urážky těch, kdo urážejí tebe.*⁽³⁾ I z drobných snitek všedních sebezapření se však dá vytrvalostí uvít věnec věrnosti a nekrvavého mučednictví.

Ten, kdo je věrný Pánu, není nikdy sám. Ježíš je ti bližší než tvé vlastní já. *Uvědom si to a raduj se. Pookřej v srdci, když hledáš Boha. Hospodin slyší chudáky, nepohrdá svými vězni. Ať ho chválí nebe a země.*⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Mt 10,21; ⁽²⁾ srov. Sk 5,41;

⁽³⁾ Ž 69,8–10; ⁽⁴⁾ srov. Ž 69,33–35.

Blahoslavený Jakub z Ghaziru

Žil v minulých dvou stoletích a v paměti svého národa žije dodnes. Patří k těm světcům, o nichž jejich současníci tvrdili, že jsou obdobou některého ze světců minulosti. V bl. Jakobovi viděli nového sv. Jana Boska či sv. Vincenta de Paul. A možná se dnes v jeho rodném Libanonu o někom říká, že je novým Jakobem z Ghaziru, případně novým Jakobem Haddadou.

Ghazir bylo jeho rodištěm a Haddada příjmením. Dal mu je jeho otec Boutros poté, co Jakuba 1. února 1875 jako třetího z pěti dětí porodila matka Shams. Narodil se v oblasti, v níž žilo hodně příslušníků maronitské církve, východní katolické církve, do níž patří i nejslavnější libanonský světec, sv. Šarbel Machlúf. Původně se však jmenoval Khalil, jméno Jakub je řeholní. Obdržel je po svém vstupu do noviciátu kapucínského řádu – na počest velkého misionáře františkánské rodiny, sv. Jakuba z Marky (viz *Světlo* 47/2021).

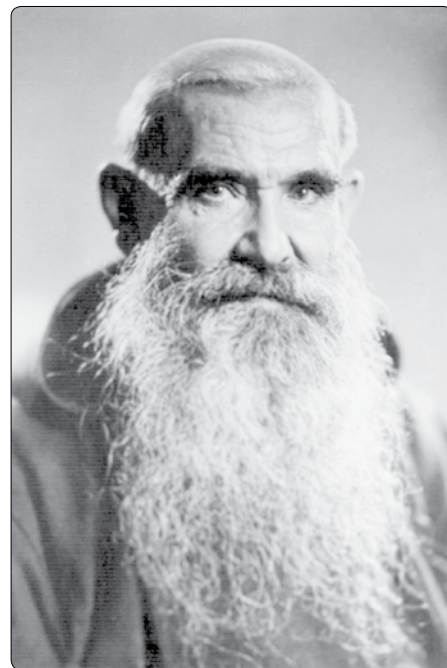
Jeho cesta do řádu ovšem nebyla tak jednoznačná. Předcházel jí útěk do Egypta, kde krom různých negativních vjemů na něj zapůsobil jeden navýsost pozitivní – ze strany jistého kapucínského řeholníka. Jeho příklad dal poznat pozdějšímu blahoslavenému povolání.

Jakub to myslel se svou kapucínskou existencí naprosto vážně a podle toho také zvolenou řeholi prožíval. Začal s tím již v noviciátu sv. Antonína z Padovy a po

kračoval i poté. Ztělesňoval vše, co má ideální syn sv. Františka mít a jaký má být: beze zbytku naplňoval trojici františkánských slibů čistoty, poslušnosti a chudoby; vyzařoval pokoru, dobrosrdečnost a zbožnou úctu vůči Stvořiteli.

Představení nenalézali sebemenších překážek k jeho vysvěcení. Dne 1. listopadu 1901 tak z kaple apoštolského vikariátu v Bejrútu odcházel po vkládání rukou Mons. Duvala jako Kristův kněz. Nazitří pak v Ghaziru sloužil primici.

Představení v něm objevili i nevšední organizační talent a díky tomu jej pověřili správou pětice klášterů v okolních horách i v samotném Bejrútu. Při cestování mezi jednotlivými komunitami se vystavoval nebezpečí přepadení místními lupiči. Nevíme, zdali přepadali každého, kdo se zrovna namanul, nebo se zaměřili právě na něj, neboť věděli, že má na starosti hospodářskou stránku klášterů. Ať tak či onak, nejméně dvacetkrát se stal obětí přepadení, přičemž v řadě případů jen o vlasek unikl smrti. Svou záchranu vždy

Blahoslavený Jakub z Ghaziru

připisoval Kristu Spasiteli. Každopádně se osvědčil a čtyři roky poté (1905) se z rozhodnutí představených stal vrchním ředitelem škol spravovaných v Libanonu kapucínským řádem.

K dalším počínům tohoto řeholníka v hnědém hábitu s kápí připočteme založení třetího řádu sv. Františka v Bejrútu – a řád se poté jako dominovým efektem šířil po celém Libanonu. Blahoslavený Jakub z Ghaziru stejně jako třeba sv. Maximilián Kolbe skvěle pochopil ducha doby a význam tiskového apoštolátu, a to se v roce 1913 odrazilo v jeho dalším významném počínu, jímž bylo založení měsíčníku *Přítel rodiny*.

P. Jakub se plně odevzdával Bohu a jemu také plně důvěřoval, přesně v intencích jedné své maximy: „*Modlitba bez důvěry je jako dopis schovaný v kapse, který nikdy nebyl odeslán.*“ On sám „odesílal dopisy“ neustále. Těžko se pak divit, že mu přicházely neustále „odpovědi“, jejichž výsledek v podobě vymodlených úmyslů přinášel dobro lidem v nevidané míře.

Jakubovy organizační schopnosti byly známy snad jen v rámci kapucínské větve, jeho kazatelské schopnosti však byly známy kdekomu. Neomezoval se přitom zdaleka jen na Bejrút. Jeho hlas zněl z kazatelen syrských, iráckých či palestinských. Využil přitom svých jazykových schopností, resp. zužitkoval studijní léta v bejrútské Collège de la Sageese, kde studoval

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

není žádný zákon, tam se hřích nepřičítá. Přesto smrt uplatňovala svou moc od Adama do Mojžíše i nad lidmi, kteří se neprohřešili nějakým podobným přestoupením jako Adam. Tento Adam je protějškem toho, který měl přijít. Ale s Božím darem není tomu tak, jak to bylo s proviněním. Kvůli provinění jednoho ovšem celé množství propadlo smrti. Ale ještě tím hojněji se celému množství lidí dostalo Boží přízně a milostivého daru prostřednictvím jednoho člověka Ježíše Krista.

Evangelium - Mt 10,26-33

Ježíš řekl svým apoštolům: „Nebojte se lidí. Nic není tak tajného, že by to ne-

bylo odhaleno, a nic skrytého, že by to nebylo poznáno. Co vám říkám ve tmě, povězte na světle, a co se vám šeptá do ucha, hlásejte ze střeš! A nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo – duši zabít nemohou. Spíše se bojte toho, který může zahubit v pekle duši i tělo. Copak se neprodávají dva vrabci za halír? A ani jeden z nich nepadne na zem bez vědomí vašeho Otce. U vás však jsou spočítány i všechny vlasy na hlavě. Nebojte se tedy: Máte větší cenu než všichni vrabci. Ke každému, kdo se ke mně přizná před lidmi, i já se přiznám před svým Otcem v nebi; ale každého, kdo mě před lidmi zapře, zapřu i já před svým Otcem v nebi.“

arabštinu, francouzštinu a syrštinu. Posluchači jeho živá a Duchem Božím prodchnutá slova slyšeli s užitkem, zakořeňovala v jejich myslích a měla vliv na jejich další konání.

Podstatně k tomu bezesporu přispělo i počínání tohoto velkého kazatele během první světové války. Francouzští kapucíni museli kvůli obsazení země Turky Libanon opustit, a tak zůstávala tíha apoštolátu i služby na místních bratřích. Jakkoliv se všichni činili více než chvályhodně, P. Jakub z Ghaziru mezi nimi svým nasazením vynikal. Sytil hladové, napájel žíznivé, ošetřoval nemocné, pohřbíval zemřelé, těšil pozůstalé. Zároveň duchovně vedl terciáře a vůbec dělal vše, co bylo zapotřebí. Nepřátelé, zejména příslušníci okupační turecké moci, se ho snažili polapit, dokonce mu usi-

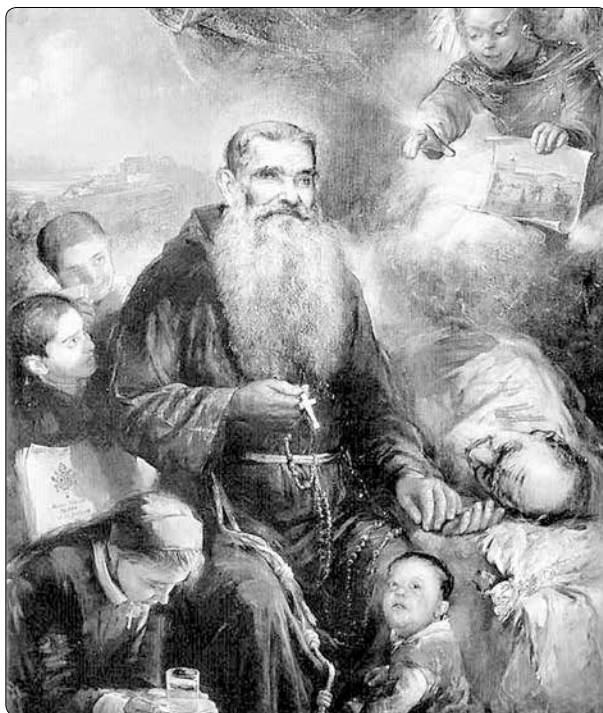
lovali o život. P. Jakub nicméně všechna nebezpečí tohoto druhu šťastně přestál.

P. Jakub si nikdy nepostěžoval na snášení extrémní námahy. Případnou snahu o projevení účasti nad tak trudným údělem odrážel slovy: „*Kdo chce dojít do nebe bez utrpení, podobá se člověku, který chce nakupovat bez placení.*“ Opakoval tato slova i později ke stáru, kdy trpěl leukémií a prakticky oslepl.

Při tomto založení však málem pro totální vyčerpání nepřestál svou namáhavou službu, zachránil ho víceméně konec války, po níž se do Turky opuštěné země vrátili zpět francouzští spolubratři a penzum Jakubových povinností si rozdělili mezi sebe. On dostal na starost útulky pro ženy a děti v obtížných životních situacích. Tuto novou povinnost sice neplnil jen od stolu, přesto šlo o podstatně menší vyčerpání, než jaké musel absolvovat v předchozích čtyřech letech.

Uplynulé čtyřletí nesení těžkého kříže završil – jak symbolicky – vztyčením velkého kříže na vrcholku kopce Jall-Eddib a realizoval tím svůj dávný sen. Později vztyčil ještě jeden kříž – v Deir El-Qamaru.

Po první světové válce navázal P. Jakub na svou předválečnou zakladatelskou činnost. V Jall-Eddibu založil školu sv. Františka, známou dnes jako *Val Père Jacques* (tj. Údolí otce Jakuba) v Bkennayi. V roce 1933 spatřila jeho přičiněním světlo

světa nemocnice pro tělesně postižená děvčata a za dalších osm let v Bkennayi konvent Panny Marie od Studny, v němž sídlily rovněž další instituce řádu, včetně generalátu, postulátu i noviciátu. V roce 1946 se v Antéliasu radoval z posvěcení nemocnice Panny Marie pro chronicky ne-

Blahoslavený Jakub z Ghaziru

mocné a přestárlé, o dva roky později v Dore z posvěcení nemocnice Svatého Josefa a za další dva roky otvíral v městě zvaném Zouk-Mosbeh hospic Krista Krále.

Aniž bychom chtěli tuto jeho obdivuhodnou zakladatelskou činnost jakkoli, byť jen neznatelně zlehčovat či podceňovat, nemocnice a útulky zakládalo mnoho svatých, ba i nesvatých osob. Blahoslavený Jakub z Ghaziru však má podíl i na zřízení kongregace, a sice Kongregace sester františkánek Libanonského kříže.

Hlavním posláním těchto nevěst Kristových je nemocniční péče o kněze, kteří ze zdravotních důvodů, či vinou stáří a nemohoucnosti nemohou vykonávat svou službu. Jejich pole působnosti je vedle modliteb ale mnohem širší, zamě-

řují se na všechny nemocné bez rozdílu, zároveň opatrují i sirotky a dbají o jejich výchovu a vzdělávání.

Za tímto krokem otce Jakuba stál zážitek při zpovědi jednoho zuboženého kněze ležícího na nemocničním lůžku, od něž se dozvěděl, že po celý čas své hospitalizace nemohl sloužit mší svatou. P. Jakub ho převezl ke kostelu Panny Marie, Ochránkyně moře, kde mu kněžskou službu umožnil a zde se o něj začal starat. Časem měl podobných kněžských pacientů na starost více a díky tomu se zrodila myšlenka na založení kongregace.

Ptáte se, jak se mohl jeden člověk zasloužit o tolik dobra? Odpověď najdete výše, v řádcích o jeho bezmezné odevzdanosti Bohu, v „odesílání dopisů“ a jejich „přijímání“.

Tolik dobra, co zasel, nemohlo zůstat bez odezvy. Celá země byla na kolenou, když rozhlas a denní tisk spolu s hlaholicími zvony 26. června 1954 oznamovaly, že P. Jakub z Ghaziru, OFM Cap., odešel na věčnost. Stalo se veřejným tajemstvím, že nad ránem toho dne předpověděl, že ještě dnes umře.

Dne 22. června 2008 jej v Bejrútu jménem papeže Benedikta XVI. beatifikoval José Saraiva kardinál Martins z Kongregace pro blahorečení a svatořečení, homilii pronesl maronitský patriarcha Nasrallah Pierre Sfeir, jenž bl. Jakuba z Ghaziru označil jako „titána lásky“.

„Dobrý boj jsem bojoval“ (2 Tim 4,7)

Meditace k svátku sv. apoštolů Petra a Pavla (29. června)

Na vstupu k bazilice sv. Petra umístil v minulém století⁽¹⁾ Pius IX. dvě mohutné sochy apoštolů Petra a Pavla. Oba je možno snadno rozeznat podle jejich atributů: klíče v ruce Petrově a meč v ruce Pavlových. Kdo by se zamyslel bez znalosti dějin křesťanství nad robustní postavou Apoštola národů, mohl by dospět k závěru, že se jedná o velkého velitele, o válečníka, který svým mečem psal dějiny a podroboval si národy. Byl by tak jedním z mnoha, kteří si za cenu cizí krve opatřovali bohatství a slávu. Křesťan ví, že meč v ruce tohoto muže má zcela opačný význam: je to nástroj jeho poprav. Jakožto římský občan nemohl být ukřižován jako Petr; umřel tedy mečem za hradbami města na místě zvaném „ad Aquas Salvias“. Ale i když to platilo za noblesní popravu, patří Pavel ve světových dějinách nikoli k pachatelům, nýbrž k obětem násilí.

Kdo se ponoří do postavy sv. Pavla, pozná, že atributem meče, nástrojem utrpení není řečeno pouze něco o posledních okamžicích Pavlova života; meč může právem být i atributem jeho života. „Dobrý boj jsem bojoval.“ (2 Tim 4,7) Pro tato slova se o Pavlovi s oblibou hovoří jako o bojovníkovi, muži činu, ano, jako o násilníkovi. Povrchní pohled na jeho život jako by tento dojem potvrzoval: ve čtyřech velkých cestách prošel významnou částí tehdy známého světa a stal se skutečně učitelem národů, který zanesl Kristovo evangelium až na konec světa. Pln temperamentu se potýká s protivníky, kterých nikdy nechybělo. Používá všechny dosažitelné prostředky, aby dostal povinnost hlásání, která na něm spočívá (srov. 1 Kor 9,16), jak jen možná co nejúčinněji a jak na to stačí jeho síly. Tak je vždy představován jako velký aktivista, patron vynálezců nových strategií v pastoraci a v misiích.

To všechno není nepravda, ale není to celý Pavel, ano, kdo jej vidí takto, přehlíží na jeho postavě to nejpodstatnější. Především musíme mít jasno, že

boj sv. Pavla nebyl bojem kariéristy, mocnáře, a vůbec ne pána a dobyvatele. Byl to boj způsobem, jaký ukazuje sv. Terezie z Avily. Svá slova „Bůh chce a miluje srdnaté duše“ vysvětluje sama následující větou: „To první, co Pán na svých přátelích působí, když jsou slabí, spočívá v tom, že jim dodává odvahu a zbavuje je strachu před utrpením.“ Napadá mě v této souvislosti jedna poznámka Theodora Haecera, jistě poněkud jednostranná a snad i poněkud nespravedlivá, v tom smyslu, jak ji zaznamenal ve svých denních a nočních zápiscích za války⁽²⁾. Může nám pomoci k pochopení toho, o čem tu jde. Tato věta zní: „Někdy mě napadá, že ve Vatikánu zcela zapomněli, že Petr byl nejen biskupem Říma..., ale také mučedníkem.“

Boj sv. Pavla byl bojem mučedníka. Od okamžiku svého obrácení přešel na stranu ukřižovaného Krista a sám si zvolil jeho cestu. Něco z toho, co se mu přitom přihodilo, můžeme poznat z druhého listu ke Korintským. Celé své působení v Římě musel strávit zčásti v domácím vězení, zčásti v cele. Pavel byl člověk, který byl připraven nechat se zranit, a to byla jeho vlastní osobní síla. Právě proto, že se vydal na pospas, že se nešetřil, vydal

se ranám a pronásledování pro evangelium, stal se věrohodným a mohl budovat Církev: „Já s největší ochotou vynaložím všechno, ano vydám i sám sebe pro vaše duše.“ (2 Kor 12,15) Tato slova z druhého listu Korintským odhalují nejnvtřnější bytost tohoto člověka. Pavel nebyl toho názoru, že hlavním úkolem pastorače je odstraňovat zlost, že apoštol musí mít především dobrý tisk... Naopak, on chtěl burcovat, otřásat spánkem i svědomím, i kdyby to mělo stát život. Z jeho dopisů víme, že je všechno, jen ne velký řečník. Nedostatek řečnických schopností jej spřízňoval s Mojžíšem a Jeremiášem, kteří se oba bránili Bohu přijmout své poslání pro nedostatek řečnických schopností. „Je to ubožák a jeho řeč nestojí za nic“ (srov. 2 Kor 10,10), řekli o něm jeho protivníci. Misií v Galacii popisuje sám: „Víte, že jsem byl nemocen, když jsem u vás poprvé zvěstoval evangelium.“ (Gal 4,13) Pavel nepůsobil skrze brilantní rétoriku a rafinované strategie, nýbrž tím, že sám sebe nasazoval a vydával pro své poslání. Církev bude i dnes schopna přesvědčit lidi jen do té míry, do jaké její hlasatelé budou ochotni nechat se zraňovat. Kde chybí ochota k utrpení, chybí podstatné kritérium pravdy, na které je Církev odkázána.

Meči v ruce sv. Pavla můžeme přikládat ještě jiný význam než jako kladivu ukřižování. Meč je v Písmu také obrazem Božího slova, které je „mocné a ostřejší než jakýkoli dvojsečný meč... rozsuzeje touhy i myšlenky srdce“ (Žid 4,12). Tímto mečem Pavel vládl. S ním uměl dobývat lidi. Meč je zde konec konců obrazem pro sílu pravdy, která má svou zcela zvláštní povahu. Pravda může přitom bolet, může i zraňovat. Protože život ve lži nebo život mimo pravdu je často pohodlnější a činí si nárok na pravdu, proto se lidé pro pravdu hněvají, chtějí ji potlačit, utiskovat, chtějí se jí vyhnout. Kdo z nás může popřít, že již několikrát jej pravda pobouřila, pravda o sobě samém, pravda o tom, co by měl dělat a co ne? Kdo z nás může

tvrdit, že se nikdy nepokoušel pravdě se vyhnout, nebo ji aspoň tak trochu zmasírovat, aby nebyla tak bolestivá? Pavel byl nepohodlný, protože to byl muž pravdy; kdo se celý upíše pravdě, kdo nechce mít žádnou jinou zbraň a také žádný jiný úkol než ji, ten sice nemusí být nutně popraven, ale bude se vždy pohybovat na hranici mučednictví. Bude jedním z těch, kdo trpí. Hlásat pravdu a nestat se fanatikem ani vlastníkem pravdy, to je velký úkol. Pavel mohl být někdy ve sporech trochu britký, dostávat se až na hranici fanatismu. Ale fanatikem rozhodně nebyl. Texty plné dobrotivosti, jaké nacházíme ve všech jeho listech, nejvíce v dopise k Filipským, jsou nevyraznějším znamením jeho charakteru. Mohl zůstat svobodným od fanatismu, protože nehovořil pro sebe, nýbrž nesl lidem dary někoho druhého. Pravdu o Kristu, který pro ni umřel a který až do smrti trpěl. I zde musíme, podle mého názoru, poněkud korigovat Pavlův obraz. Máme příliš v uchu jeho bojovné texty. Zde platí opět něco podobného jako o Mojžíšovi: vidíme Mojžíše jako toho, koho poslouchají, koho mají v úctě, kdo nahání strach. Ale čtvrtá kniha o něm praví, že byl nejmírnějším z lidí (srov. Nm 12,3). Kdo si Pavla přečte celého, odhalí mírného Pavla. Řekli jsme na začátku, že jeho úspěch souvisel s jeho ochotou k utrpení. Nyní musíme dodat: utrpení a pravda patří k sobě. Pavel byl terčem útoků, protože to byl muž pravdy. Ale to trvalé, co vyrostlo z jeho slova a z jeho života, spočívá v tom, že pravdě sloužil a pro ni trpěl. Utrpení je nezbytnou prověrkou pravdy, ale jen pravda dává utrpení smysl.

* * *

U vchodu do svatopetrské baziliky stojí sochy obou apoštolů, Petra a Pavla. Také u hlavního vchodu u sv. Pavla za hradbami jsou oba spolu spojeni, jsou zde scény ze života a utrpení jednoho i druhého. Křesťanská tradice od samého počátku vnímala Petra a Pavla jako dva neoddělitelné: představují spolu celé evangelium. V Římě má spojení obou a jejich spříznění ve víře ještě jeden specifický význam. Byli křesťany v Římě chápáni jako protipól mystického páru zakladatelů Říma, Romula a Réma. Tito dva muži stojí v podivuhodné paralele k prvnímu bratrskému

páru biblických dějin: Kainu a Ábelovi; jeden byl vrahem druhého. Slovo bratrství nabylo v čistě lidském pojetí i trpkou příchuť. Jak to mezi lidmi vypadá, je možno ilustrovat na mnoha bratrských párech dějin náboženství.

Petr a Pavel, kteří byli lidsky tak rozdílní a opravdu se nevyhnuli sporům, jeví se jako zakladatelé nového Města, jako ztělesnění nového a pravého typu bratrství, který se stal možným díky evangeliu Ježíše Krista. Nikoliv meč dobyvatelů zachránil svět, nýbrž meč trpitelů. Jenom následování Krista vede k novému bratrství,

„Ke komu bychom šli, Pane?“

Sv. John Henry Newman (1801-1890)

Pohledme, jakými prostředky činí Bůh z hříšníka svätce; vezme ho tak, jak je, a použije ho proti němu samému; svede jeho náklonnosti k novému cíli a tělesnou lásku uhasí tím, že do něho vlije lásku nebeskou. Nepovažuje ho za iracionální stvoření bez vlastní vůle, jež je vedeno instinkty a ovládáno vnějšími vzruchy a pro něž je jeden požitek jako druhý, všechny jakoby téhož druhu, ač rozdílné co do intenzity. Triumf jeho milosti spočívá v tom, že vstupuje do srdce člověka, přesvědčí jej a celého jej získá tím, že jej promění. Naprosto respektuje původní strukturu ducha, kterého člověku dal; zachází s ním jako s člověkem, ponechává mu svobodu, aby si zvolil ten či onen způsob jednání; dovolává se všech jeho mohutností, všech jeho schopností, jeho rozumu, jeho opatrnosti, morálního smyslu, jeho svědomí. Probouzí jeho obavy stejně jako jeho lásku; poučuje ho o zvrhlosti hříchu stejně jako o Bohu milosrdenství; avšak oživující princip nového života, to, co jej vzbuzuje a podpírá, toť vposledku plamen lásky.

Když byli na lodi a Pán k nim mluvil z břehu, nevěděli, že je to Ježíš, ač učedník, kterého Ježíš miloval, řekl Petrovi: „Je to Pán“, neboť lidé čisté-

ho srdce uvidí Boha; pak náhle Šimon Petr v bouřlivosti své lásky přehodil si svrchní roucho a skočil do jezera, aby u něho byl dříve. Svatý Jan vidí a svatý Petr jedná.

Pouhá přítomnost Kristova zapálila Petrovo srdce a ihned jej přivedla k Mistru; již jednou, když spatřil našeho Pána, jak kráčí po vodách, bylo jeho prvním hnutím nechat loď lodí a pospíšit Kristu vstříc: „Pane, jsi-li to ty, nech mne, ať k tobě přijdu po hladině.“ A když spáchal svůj velký hřích, stačí Ježíšův pohled, aby přišel k sobě: Pán se obrátil a pohlédl na Petra a Petr se rozpomněl na slovo Páně, vyšel ven a horče zaplakal. Při jiné příležitosti, za odpadu mnohých učedníků, řekl Ježíš dvanácti: „Chcete mne také vy opustit?“ Svatý Petr odpověděl: „Pane, ke komu bychom šli? Ty máš klíče věčného života a my věříme a víme, že jsi Kristus, Syn Boží.“

Modlitba: Pane, náš Bože, tys dal své církvi v jejich počátcích oporu v požehnaném působení svatých apoštolů Petra a Pavla. Prosíme tě, na jejich přímluvu pomáhej i nám a veď nás k věčné spáse. Skrze Krista našeho Pána. Amen.

Zdroj: archiv Světla

k novému Městu: to nám říká bratrská dvojice, která k nám promlouvá v obou římských bazilikách.

*Zdroj: archiv Světla
Překlad -lš- (Redakčně upraveno)*

Poznámky:

- (1) Čili v 19. století. Tento text vznikl v době, kdy 31. 12. 2022 zesnulý papež Benedikt XVI. byl ještě kardinálem (kreován v roce 1977). [pozn. red.]
- (2) *Tag- und Nachtbücher: 1939 bis 1945.* [pozn. red.]

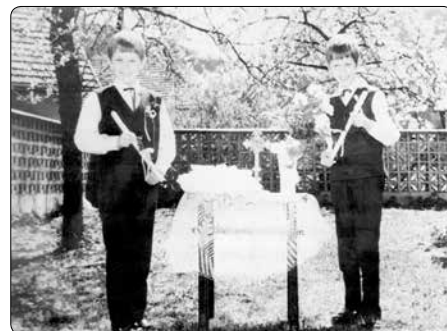
Kněží - dvojčata

Když kněží vyprávějí o svém životě a o cestě ke kněžství, dříve či později se vždy ukáže, že někdo „zaplatil“ za jejich krásné povolání. Přesně o tom hovoří dojímavé dvojí svědectví 40letých dvojčat Petra a Pavla Jurčagových ze Slovenska.

Petr: Pocházíme z Lubochně u Ružomberku. Mám o třicet minut mladšího bratra Pavla. Zpočátku jsme nevnímali to, že jsme dvojčata. Ani jsme si nebyli podobní. Ale fakt, že jsme každý rok spolu oslavovali narozeniny v týž den, měli stále stejný počet roků a rovněž jmeniny ve stejný den a chodili stejně oblečení, dával za pravdu tomu, co tvrdili naši rodiče a prarodiče. Naše dětství bylo nádherné! Co si více můžete přát, když máte kolem sebe lidi, kteří vás mají rádi, a bratra dvojče? V rodinném domě, který postavil dědeček, nás pohromadě žilo deset: otec, maminka, my dva, prarodiče z mamčině strany a mamčin bratr s rodinou. Dědeček byl stavebním inženýrem. Měli jsme ve dvoře velké pískoviště, kde jsme si hrávali. Vzpomínám si, jak každou sobotu ráno, když se nemuselo jít do práce nebo do školy, se celá rodina sešla společně v kuchyni na snídani. Tím, že jsme dvojčata, vzniklo mezi námi silné pouto. Společně jsme prožívali všechno, co nám život přinesl: to radostné a také

bolestné. Společně jsme objevovali nové věci, spolu jsme si hráli. Naučili jsme se jeden druhému pomáhat, být tu pro toho druhého. Vzniklo mezi námi hluboké pouto, které trvá až dodnes.

Když jsme s bratrem měli devět let, přijali jsme první svaté přijímání. Krátce nato, po skončení letních prázdnin, když jsme nastoupili do čtvrté třídy základní školy, maminka začala pokašlávat. Jelikož její těžkosti neustupovaly, ale stále se to zhoršovalo, mamčin bratr Anton, lékař a náš křestní kmotr, ji vzal na vyšetření. Diagnóza zněla: rakovina plic. Jako děti jsme nechápali, co to znamená. Mysleli jsme si, že jde o nemoc, jakou je chřipka, angína či obyčejné prochlazení, které jak se začalo, tak se i rychle skončí. Maminka však odjela do nemocnice. Velmi nám chyběla. A tak jsme se každý večer začali spolu s prarodiči modlit růženec za její uzdravení. Prosili jsme Pannu Marii, naši nebeskou Matku o pomoc: „Panno Maria, prosím, uzdrav naši maminku!“

Petr vypráví: „Po prvním svatém přijímání jsme s Pavlem začali ministrovat, a dokud to maminka zvládala, byla ráda, když nás viděla jako ministranty. Jednoho dne po mši svaté jsem jí řekl, že bych se rád stal knězem. Jsem přesvědčen, že se za naše povolání modlila, a dokonce za něj obětovala své utrpení. Dodnes nám každý den pomáhá z nebe.“ (vlevo Petr, vpravo Pavel)

Vzpomínám si, že několikrát maminka přišla z nemocnice na propustku. Nemoc jí velmi změnila, byla hubená, bez vlasů... Ale vždy to byla naše maminka, která dělala všechno, aby nemoc překonala. Kvůli nám. Velice se zajímala o to, jak se nám daří, co je nového ve škole. Když byla v nemocnici, pravidelně jsme jí o tom v dopisech psali. V té době nebyly mobily a ona nám též, dokud mohla, psala odpovědi. Každému osobně. Její poslední dopis mám odložený dodnes. Napsala ho před třiceti lety. Již nedovedla psát. Bylo v něm pouhých šest slov: „Mám tě velice ráda. Tvoje maminka...“

Po celou dobu nemoci nám nikdy neřekla o vážnosti svého zdravotního stavu, ani tehdy ne, když jí bylo velice špatně a musela dýchat s pomocí kyslíkového přístroje. A tak to byl pro nás – desetileté chlapce – šok, když 27. října 1992, den před podzimními prázdninami, maminka zemřela. Až v ten den jsme se dozvěděli pravdu o vážnosti její nemoci.

Otec nesl její nemoc a smrt velmi těžce. Uzavřel se do sebe. Časem se rozhodl, že se vrátí ke svým rodičům. O nás se starali prarodiče z mamčině strany a její bratr lékař, náš křestní kmotr. Myslím, že pro prarodiče byl tento úkol novou motivací a vzpruhou do života. Ztráta milované dceř je hluboce zasáhla. Ale bylo potřebné postarat se o vnuky, kteří byli v pátém ročníku základní školy. Život musel jít dále.

Pavel: V červenci 1992, několik měsíců před mamčinou smrtí, musel papež

Oslava prvních narozenin s rodiči a sestřenicí Lucíí (vlevo Pavel, vpravo Petr)

Jan Pavel II. podstoupit operaci kyčelního kloubu. Tak jsme mu jako malí chlapci napsali dopis, že se za něho modlíme, a poslali jsme ho do Rádia Vatikán. Odtud dopis odevzdali a on nám přes Státní sekretariát poděkoval. Spolu s dopisem měl přijít i dar – růženec, který požehnal sám Svatý otec. Růženec nám však nepřišel, a tak jsme znovu psali do Vatikánu. A pak, Božím řízením, nám růženec přišly poštou přesně v den pohřbu naší maminky. Toto vnímám jako projev Boží ochrany a útěchy.

Mnoho jsme se za maminku modlili, každý večer. A ona nám zase u Boha vyprosila kněžské povolání, o tom jsem přesvědčen.

Petr: Ve společné modlitbě růženice jsme každý den pokračovali spolu s prarodiči i po její smrti. Maminka nám velice chyběla. Ti, kdo již mají maminku v nebi, dokážou pochopit, o čem vyprávím. Ale když nebeský Otec povolal k sobě naši maminku, nenechal nás samými. Dal nám až čtyři maminky, které se o nás staraly a také nadále starají. V první řadě naši babičku a křestní kmotru Marii, které pro nás děti byly viditelným pokračováním lásky naší zesulé maminky. Potom zde byla duchovní matka, sestra Bernadeta Pánčiová z Rodiny Neposkvrněné, která nám často psala dopisy, a když měla cestu kolem, tak se u nás také zastavila. Ale především to byla Panna Maria, kterou jsme denně prosili a která nás vzala pod svůj ochranný plášť.

Maminčina smrt nás s bratrem ještě více semkla. Po dokončení katolického gymnázia, když přišel čas poslat přihlášky na vysokou školu, jsme hledali Boží

vůli zcela nezávisle, každý sám za sebe. Zajímavé je, že jsme o tom nikdy nemluvíli. S bratrem jsme o kněžském povolání spolu vůbec nehovořili. Pamatuji si ještě přesně na 11. února 2000, kdy jsme se s bratrem potkali na faře v Hubové. Zeptal se mě: „A ty, co tu děláš?“ Odpověď jsem mu: „Přišel jsem za panem farářem, protože chci jít do semináře. A ty?“ Odpověděl: „Já to samé.“ A tak až na faře jsme se dozvěděli o tom, že oba chceme jít do semináře.

Od mateřské školy až po ukončení vysoké školy jsme byli spolu, a dokonce jsme spolu seděli v lavici. V roce 2000 nás přijali do Kněžského semináře biskupa Jána Vojtášáka ve Spišské Kapitule. Jáhenské svěcení jsme z rukou otce biskupa Františka Tondry přijali 16. června 2005 v katedrále sv. Martina ve Spišské Kapitule.

Žel, babička se této radosti nedožila, protože tři měsíce před jáhenským svěcením vcelku nečekaně zemřela. V ten den jsme přijeli domů na prázdniny.

Potom 17. června 2006 nadešel velký den, kdy jsme přijali kněžské svěcení a následující den jsme slavili naše dvojí primice v kostele Povýšení svatého Kříže v Hubové, s formulářem mše svaté o Božím milosrdenství.

Pavel: Již odmalička bylo mojí touhou pracovat v médiích. A tak jsem vděčný Pánu Bohu, ale i otcům biskupům, že mě rok po kněžském svěcení poslali do Rádia Lumen, kde jsem od roku 1998 působil externě a od roku 2007 tady pracuji interně jako náboženský redaktor.

Hlavně během posledních dvou let covidové pandemie si mnozí lidé uvědomili důležitost katolických médií, a to zejména

v době, kdy byly kostely zavřené a osobní účast na bohoslužbách nebyla možná. Velice si vážím otce biskupa Pavla M. Hnilci. On spolu s otcem biskupem Rudolfem Balážem byl při založení katolického Rádia Lumen, které v roce 2023 slaví 30. výročí svého vzniku⁽¹⁾.

Petr: Já jsem byl tři roky kaplanem v Ružomberku a pak mě otec biskup poslal na studia kanonického práva do Benátek, kde jsem během studia působil také jako kaplan ve farnostech. Po absolvování studii jsem byl pověřen úkolem postulátora kauzy blahorečení sluhý Božího biskupa Jána Vojtášáka. Od podzimu budu vyučovat kanonické právo seminaristům.⁽²⁾

Vděčnost za to, že jsem knězem, cítuji ve svém srdci každý den; vděčnost, že mohu při mši svaté hlásat evangelium a držet v rukou živého Ježíše Krista, že věřícím mohu vysluhovat svátosti a provázet je na naší společné cestě do Božího království. Proto bylo pro mne zvláštní milostí, že jsme mohli udělit pomazání nemocných našemu dědečkovi, který byl pro mne a Pavla vždy jako otec a s kterým jsme se dlouhé roky každý den modlivali růženec.

Pavel: Na závěr bych chtěl vzpomenout, že kromě hluboce prožívané víry v rodině byli pro nás na cestě povolání velkými vzory především kněží z naší farnosti a pak, samozřejmě, svatí, jako například svatý farář z Arsu Jan Maria Vianney či don Dolindo Ruotolo. Osobně mi je obzvláště vzácná ochrana Panny Marie. V ložnici mám nad postelí pověšen obraz Matky všech národů a každý den se modlím modlitbu, která je velmi aktuální v těchto těžkých časech:

„Pane Ježíši Kriste, Synu Otce, sešli nyní na zem svého Ducha. Dej, ať Duch Svatý přebývá v srdcích všech národů, aby byly uchráněny od zkaženosti, neštěstí a války. Kéž je Matka všech národů, blahoslavená Panna Maria, naší Přímilovkyní. Amen.“

*Z Vítězstvo Srdca 147/2022
přeložil a upravil -dd-*

Poznámky:

⁽¹⁾ Rádio Lumen začalo vysílat 7. dubna 1993. [pozn. překl.]

⁽²⁾ Tedy od podzimu loňského roku. [pozn. překl.]

Pavel během přímého přenosu z poutě nemocných do Lurd, kterou věřící na Slovensku mohou sledovat i prostřednictvím vysílání Rádia Lumen. Jeho bratr Petr je postulátorem kauzy blahorečení biskupa Jána Vojtášáka.

„Obrana důstojnosti“ a proměna životů v Jihoafrické republice

Podle nezávislé zprávy o obchodování s lidmi jsou ženy a dívky nejvíce ohroženy obchodováním s lidmi za účelem sexuálního vykořisťování a v Jihoafrické republice je tento výnosný obchod na vzestupu.

Tamní Národní síť pro svobodu (National Freedom Network) uvádí, že v současné době je v tomto rychle se rozvíjejícím odvětví zotročeno přibližně 155 000 lidí, přičemž kruhy obchodníků se sexem v Jihoafrické republice zneužívají dívky již od deseti let.

Vysoká nezaměstnanost, nízké mzdy a nejistota spojená s migrační pandemií zvyšují zranitelnost vůči vykořisťování, zejména mladých lidí, afrických žen a zahraničních migrantů.

Jednou z jihoafrických žen bojujících za zastavení této pohromy, kterou papež František definoval jako „otevřenou ránu v těle Kristově a v lidstvu“, je novinářka Pinky Khoabaneová z Johannesburgu, zakladatelka a výkonná ředitelka neziskové organizace s názvem „Defending Dignity“.

V rozhovoru pro Vatikánský rozhlas řekla, že její odhodlání změnit situaci tolika zranitelných žen pramení z jedné cesty autem, kterou podnikla asi před třemi nebo čtyřmi lety a během níž za velmi chladného zimního dne spatřila mnoho mladých dívek na okraji silnice.

„Zastavila jsem se, abych se opravdu podívala, co dělají, a uvědomila jsem si, že jsou prodávány nebo prodávají svá těla. Byla jsem v šoku, protože jim nemohlo být ani 18 let,“ řekla.

Khoabaneová vyjádřila své zděšení na Twitteru; některé reakce ji zklamaly, ale jiné jí otevřely oči a vedly ji k tomu, že se připojila k celosvětovému hnutí, které usiluje o ukončení sexuálního vykořisťování.

„Když jsem se zapojila, zjistila jsem, že obchodování s lidmi je do značné míry spojeno s prostitucí. Teď už také vím, že s celým tímto odvětvím je velmi spojena otázka potravinového zabezpečení,“ řekla.

Dodala tedy, že v „Obraně důstojnosti“ začalo lobbování za reformu zákonů prostřednictvím advokacie se zaměřením na prostituci, a vyjádřila naději, že na konci roku bude v parlamentu projednáván návrh zákona.

Mezitím Khoabaneová uvedla, že její organizace zvyšuje povědomí o obchodování s lidmi a pracuje na zavedení takzvaných „exit programů“ pro oběti, které chtějí získat vzdělání a dovednosti, aby se mohly pustit do projektů vytvářejících příjmy a stát se samostatnými.

Na první straně letáku „Obrana důstojnosti“ jsou uvedeny dva citáty:

První z nich, od Nelsona Mandely, říká: „Každá násilně napadená žena a dívka snižuje naši lidskost. Každou ženou, která je nucena k nechráněnému sexu, protože to muži vyžadují, ničíme důstojnost a hrdost. Každou ženu, která musí prodat svůj život pro sex, odsuzujeme k doživotnímu vězení. V každém okamžiku, kdy mlčíme, se spolčujeme proti našim ženám.“

Druhý příspěvek je od papeže Františka, který říká: „Obchodování s lidmi je zločin proti lidskosti. Musíme sjednotit své úsilí, abychom osvobodili oběti a zastavili tento zločin.“

Khoabaneová uvedla, že jejich odsouzení a výzva k akci jsou ozvěnou jejího přesvědčení.

„Podle našeho názoru je tento svět obchodování s lidmi, jak říká papež František v tomto citátu, nejen nespravedlností, ale i zločinem, který je třeba zastavit,“ řekla a poznamenala, že „obchod se sexem, celé toto odvětví, je násilím na ženách, proti lidským právům, a my musíme velmi usilovně pracovat na jeho odstranění.“

Jihoafrická republika je nejrozvinutější zemí kontinentu, ale její historie má kořeny v kolonialismu a apartheidu a rány nespravedlnosti stále hnísají, přičemž mezi bohatými a chudými, kteří trpí nespravedlností a nerovností a jsou obětí vykořisťování, zeje obrovská propast.

Je také přístavem příjezdu (a odjezdu) milionů afrických migrantů, kteří utíkají před chudobou, konflikty a klimatickou krizí. Jak potvrdila Khoabaneová, i oni jsou mimořádně zranitelnými oběťmi obchodníků s lidmi a obchodu se sexem.

„Jihoafrická republika je cílem obchodníků s lidmi,“ vysvětlila s tím, že je místem, kam lidé přijíždějí a odkud odjíždějí, aby „byli prodáni do různých zemí po celém světě.“

Připomněla zprávu, kterou začátkem února zveřejnila americká agentura pro rozvojovou pomoc (US AID) a která ukazuje, že Jihoafrická republika je jedním z hlavních cílů a výstupních míst pro obchodování s lidmi.

„Obchodníci s lidmi vlastně říkají, že v Jihoafrické republice je mnohem snazší s někým odejít, protože zákony jsou velmi laxní, takže je pro ně velmi snadné přijít a velmi snadné odejít,“ řekla Khoabaneová.

Jihoafričtí zákonodárci v současné době směřují k legalizaci obchodu se sexem, což podle Khoabaneové zvýší zranitelnost lidí vůči obchodníkům s lidmi.

„Ačkoli by nás vláda ráda přesvědčila, že legalizace obchodu se sexem je vlastně bezpečnější cestou,“ varovala, „činí lidi, kteří jsou už tak zranitelní, ještě zranitelnějšími, protože obchod se sexem se ve skutečnosti zaměřuje na ty nejvíce marginalizované“ a legalizací „podle nás jen zvyšujete jejich zranitelnost.“

Zdůraznila, že zranitelnost má v tomto případě kořeny v chudobě a nezaměstnanosti, které podle posledních statistik dosahují 30–32 procent, a mezi mladými lidmi je to ohromujících 60–65 procent.

Dodala, že právě mladí lidé jsou také nejčastějším cílem obchodníků s lidmi, a to vše vytváří výbušnou situaci, pokud jde o obchod se sexem.

Pinky Khoabaneová dále přiblížila poslání a práci organizace „Defending Dignity“ a uvedla, že její tým strávil poslední tři až čtyři roky „snahou ukázat vládě, že existuje i jiná možnost než legalizace prostituce“.

„Náš názor je takový, že říkáme: kriminalizujte pasáky a majitele nevěstinců. To jsou pachatelé, ne ženy,“ řekla.

„Ale legalizace,“ vysvětlila, „znamená, že se všichni stanou dekriminálními,“ a nebude možné zjistit, kdo je hybatel tohoto obchodu.

„Obrana důstojnosti“ se také věnuje svému terénnímu programu, „v jehož rámci chodíme za přeživšími na ulici, pomáháme jim s jídlem, poradenstvím v oblasti HIV, (...) a nyní jsme udělali další krok a založili jsme takzvané farmy důstojnosti, kde budeme ženy učit, jak si samy vyrá-

Být apoštol v apoštolské církvi

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

kteřou sám obdržel od Otce, a dává jim svého Ducha. V Janově evangeliu čteme: „Znovu jim řekl: »Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.« Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: »Přijměte Ducha Svatého!« (20,21-22)

Dalším podstatným hlediskem apoštolátu je *povolání*, tedy skutečnost, že jsme byli zavoláni, jak tomu bylo již od počátku, kdy Pán Ježíš „zavolal k sobě ty, které sám chtěl, a (oni) přišli k němu“ (Mk 3,13). Ustanovil z nich skupinu a přisoudil jim titul „apoštolů“, aby přebývali s ním a aby je posílal kázat (srov. Mk 3,14; Mt 10,1-42). Svatý Pavel se ve svých listech představuje takto: „Pavel, z Boží vůle povoláný za apoštola Ježíše Krista“ (1 Kor 1,1), to znamená vyslaný, či jinde: „Pavel, služebník Krista Ježíše, povoláný za apoštola, určený k hlásání radostné zvěsti.“ (Řím 1,1) A trvá na tom, že je „apoštolem (ustanoveným) ne od lidí ani prostřednictvím nějakého člověka, ale skrze Ježíše Krista a Boha Otce, který ho vzkřísil z mrtvých“ (Gal 1,1), a že si jej „(Bůh) už v lůně jeho matky vybral, aby o něm kázal radostnou zvěst pohanům“ (Gal 1,15-16).

► bět potraviny, a poskytovat jim poradenství.“ Jsou zřízeny jako holistická centra, kde se přeživší naučí dovednostem, které jim umožní mít příjem, „s tím, že pak odejdou a začnou svůj život znovu“.

Zakladatelka „Obrany důstojnosti“ na závěr vyjádřila vděčnost za ty, „zejména papežova kalibru, kteří se dokáží skutečně postavit proti některým nejhorším činům ve světě,“ včetně obchodování s lidmi, které vede i k prostituci.

„Je to organizovaný zločin,“ zopakovala Pinky Khoabaneová, „a my jsme mu vděční za to, že se několikrát postavil a promluvil, a všem ostatním lidem na světě, kteří se postavili a promluvil proti zvěrstvům a nespravedlnosti.“

Linda Bordoniová,
Vatican News, 27. května 2023
(Redakčně upraveno)

Zkušenost dvanácti apoštolů a Pavlovo svědectví nás také dnes vyzývají a vybízejí k tomu, abychom prověřili své postoje, volby a rozhodnutí na základě těchto pevných bodů: vše závisí na libovolném Božím povolání, přičemž Bůh si nás volí také pro služby, které někdy zdánlivě přesahují naše schopnosti anebo nevyhovují našim očekáváním. Na povolání obdržené zdarma jako daný dar je třeba nezištně odpovědět.

Koncil praví, že „křesťanské povolání je svou povahou také povolání k apoštolátu“ (*Apostolicam actuositatem*, 2). Jde tedy o povolání společné, stejně jako je „společná důstojnost údů, která vzniká z jejich znovuzrození v Kristu, společná je milost synovství, společné je povolání k dokonalosti, jedna spása, jedna naděje a nerozdělená láska“ (*Lumen gentium*, 32).

Je to povolání, které se týká jak těch, kteří přijali svátost kněžství, tak zasvěcených osob a každého věřícího laika, muže či ženy, všichni jsou povoláni. Poklad, který jsi přijal se svým křesťanským povoláním, jsi nucen předávat dál: toto je dynamika povolání a dynamika života. Jedná se o povolání, které nás uschopňuje k činnému a tvořivému vykonávání vlastní apoštolské úlohy, v církvi, „v níž jsou různé služby, ale jedno poslání. Apoštolům a jejich nástupcům svěřil Kristus úkol učit, posvěcovat a řídit jeho jménem a mocí. Avšak i laici – tedy vy všichni, kteří jste z naprosté většiny laici – když se jim dostalo účasti na Kristově kněžském, prockém a královském úřadě, plní v církvi i ve světě svůj podíl na poslání celého Božího lidu“ (AA, 2).

Jak v tomto rámci koncil pojímá spolupráci laiků s hierarchií? Jak jí rozumí? Jedná se o pouhé strategické přízpůsobení nově přicházejícím situacím? Nikoli, je zde něco více, přesahujícího nahodilost daného momentu a uchovávacího svou platnost rovněž pro nás.

Vzhledem k této jednotě poslání nemá různost charismat a služeb vést ke vzniku privilegovaných kategorií v nitru církevního těla. Nejde tu o nějaký kariérový postup – pokud někdo vnímá křesťanský život ja-

ko povýšení, kde ten nahoře velí druhým, protože udělal kariéru, mýlí se. Toto není křesťanství, nýbrž čiré pohanství. Křesťanské povolání neznámá povýšení, nikoli, je to něco jiného a velikého. „Ačkoli někteří jsou z Kristovy vůle ustanoveni pro jiné jako učitelé, rozdělovatelé tajemství a pastýři, přece je mezi všemi opravdová rovnost v důstojnosti a v činnosti společné všem věřícím při budování Kristova těla.“ (LG, 32) Kdo má v církvi více důstojnosti? Biskup, kněz? Ne... všichni jsme křesťané, kteří slouží druhým. Kdo je v církvi důležitější: řeholnice, nebo běžný člověk, pokřtěný, nepokřtěný, dítě, biskup...? Všichni jsme si rovni, a když se někdo cítí důležitější než druzí a trochu nosí nahoru, tak se mýlí, k něčemu takovému ho Ježíš nepovolal. Povolání, které Ježíš dává všem, včetně těch, které zdánlivě umístil nejvýš, je služba – sloužit druhým, pokořit se. Pokud v církvi najdeš někoho výše postaveného a všimneš si jeho marnivosti, polituj ho a modli se za něj, protože nepochopil, v čem spočívá Boží povolání. Bůh nás volá ke klanění Otci, lásce ke společenství a službě. Toto je apoštolát, takové svědectví mají apoštolové vydávat.

Otázka této rovné důstojnosti nás vybízí k tomu, abychom přehodnotili různá hlediska v našich vztazích, která jsou pro evangelizaci rozhodující. Jsme si například vědomi toho, že svými slovy můžeme zranit lidskou důstojnost a poničit tak vztahy uvnitř církve? Jestliže se snažíme vést dialog se světem, dokážeme vést dialog také sami mezi sebou, věřícími? Anebo ve farnosti jeden brojí proti druhému, pomlouvají se navzájem, aby z toho měli prospěch? Umíme naslouchat, abychom pochopili pohnutí druhého člověka, anebo vnucujeme svůj názor, byť sametovými slovy? Naslouchat, pokořit se, dát se do služby druhým: toto znamená sloužit, to znamená být křesťanem, apoštolem.

Draží bratři a sestry, neobávejme se takovýchto otázek. Kladme si je a prchejme před marnivostí, před marným úsilím o získání předního postavení. Tato slova nám mohou pomoci k tomu, abychom prověřili, jakým způsobem prožíváme své křesťanské povolání, jak prožíváme svůj apoštolát v apoštolské církvi, která slouží druhým.

Zdroj: <https://www.vaticannews.va/cs>
(Redakčně upraveno)

Maminka Markéta (21)

Život matky Dona Boska

Kapitola 22

DLOUHÉ PRÁZDNINY

Po 20 měsíců ve škole své matky

Dne 24. června je svátek Jana Křtitele. Pro seminaristu Jana Boska je to den, kdy má svátek, a začátek dlouhých školních prázdnin, které trvaly 4 měsíce. Byl to čas, kdy maminka Markéta mohla znovu mít Jeníka celého pro sebe. Během 6 let studia v semináři (listopad 1835 – červen 1841) ho tak měla vedle sebe po celých 20 měsíců. Jeník cítil, že po dlouhých vyučovacích hodinách u profesorů, častokrát suchých, se vrací do mlčenlivé, ale velice živé školy své matky.

Až do roku 1839 trávil tyto letní měsíce na Sussambrinu. Od roku 1840 se naopak vracel do Becchi, kde Antonín pro sebe postavil malý domek a Josef stavbu pro sebe právě dokončoval. Oba domy byly naproti starému „domečku“ jejich dětství. Narodily se jim další děti a obě rodiny se usmířily. Antonín s manželkou Annou měli v roce 1840 už čtyři děti: František měl 8 let, Markéta 6 let, Tereza 3 roky, Jan se ještě batolil v kolébce. Josef s manželkou Marií měli dvě: Filomena 5 let (byla mazlíčkem klerika Jana, který byl dokonce jejím kmotrem a viděl ji, jak roste a rozvíjí se jako kvítek na Sussambrinu, rok po roce se svým plachým úsměvem) a Rosa Domenica měla 2 roky. Maminka Markéta byla šťastnou babičkou.

V těchto letních měsících maminka Markéta svým mlčenlivým příkladem směřovala Jeníka k novému a základnímu postoji spirituality. V té době (a někde ještě i dnes) klerik seminarista musel žít usebraně ve společnosti knih a posvátné vědy. Musel neustále navštěvovat pana faráře a kostel. Veškerá činnost nebo postoj „profánní“ byly považovány pro něho za nevhodné, protože vstoupil do jiného „stavu“, „církvního stavu“.

Jan Bosco, jak jsem již řekl, sotva přišel na Sussambrino, ponořil se s Josefem a maminkou plně do letních prací. Považoval za přirozené sundat si černý oděv a zařadit se mezi ostatní sekače obilí (jak

on sám na to vzpomíná), sekat trávu, prořezávat vinohrad a pak pracovat na vinobraní. Byli šťastni, že byl dobrý sběr. Rodina Bosco a rodina Febraro si jeden ze druhého dělali vtipky, zpívali z plna hrdla, ale spolu i poklekali k modlitbě Anděl Páně, když v poledne slyšeli zvony z Castelnua nebo Buttigliery. Jaká to byla radost, sednout si na trávu potom, co se opatrně vyndal chléb, salám, láhev s vínem, která putovala od jednoho člověka k druhému. Byla to skutečná, živá radost požehnaná Pánem.

Vytváření nové spirituality

Maminka Markéta byla velice pozorná k chování svého „budoucího kněze“, nikdy mu neřekla: „Jeníku, je lépe, aby ses držel stranou. Toto se nehodí pro kněze.“ Naopak pozdě večer, když sebou hodili na pytle naplněné kukuřičným listím, které sloužily jako slamník (bylo to lepší než matrace seminaristů), mu připomínala: „Teď se spolu všichni pomodlíme růžencem a pak nezapomeň na večerní modlitbu.“

Jan Bosco začíná zde ve vinici na Sussambrinu před očima své matky zrát v nové spiritualitě. V té době lidé brali jako „podezřelé“ určité postoje a chování chudých lidí: hlučně se veselit, zpívat a mluvit velice nahlas, běhat, žertovat a smát se z plna hrdla, poklepávat druhého rukou po zádech. Všechny tyto věci vyvolávaly u druhých „ohrňování nosu“, a „seminární řád“, kde Jeník žil, to zakazoval jako „vulgární“. Když o tom Jan Bosco přemýšlel, všiml si, že „seminární řád“ má své důvody, ale také že není všechno pravda. Chování chudých lidí, které on prožívá a které hluboce lidsky a křesťansky prožívá i jeho matka, není špatné ani vulgární. Mnoho znaků v chování prostých lidí ukazuje na ryze evangelní hodnoty, na které často zapomíná „třída“, která se považuje za vyšší. Je to prostota, schopnost vychutnat si jednoduché věci. Je to smysl pro solidaritu, umění dát všechno do společného. To také znamená nepovažovat malé lidi za nedůležité. Znamená to nacházet radost i v malých věcech, chápat

se navzájem, mluvit spolu, naslouchat si, vysvětlovat si věci. Dále to znamená považovat oběť za normální věc, kterou je třeba v životě platit. Modlitba prostých lidí je pokorná, láska a důvěra k Panně Marii je také hlučná. Prostí lidé považují přátelství za velikou posilu, mají schopnost dělit se o chléb s ještě chudšími. Prostí lidé mají naději ve spravedlivější svět, který je

třeba realizovat s Boží pomocí, ale také práci vlastních rukou a potem na čele....

Toto jsou evangelní hodnoty, které Jan Bosco při své reflexi objeví v životě své matky,

ale také ve svém životě, protože od ní je nasál. To budou prvky, které zformují jeho spiritualitu, „lidovou“ spiritualitu, kterou on předá svým synům. Církevnímu světu (překypujícímu v této době, jako už po staletí, šlechtici a aristokracii) tak umožní objevit to, že je to skutečná spiritualita, autentická, která vede ke svatosti, kterou je třeba „postavit na oltář“. Umožní mu objevit to, že vedle svatosti extáze a vidění, jak tomu bylo u Magdaleny de Pazzi, existuje také svatost školáka, který velice těžce šplhá v latinské gramatice, jako Dominik Savio. Existují svatí, kteří kontemplovali Boha psaním teologických děl na vysoké úrovni, jako byl svatý Tomáš, existují však i matky analfabety, jakou byla maminka Markéta, která heroicky sloužila Bohu mezi hrnci a kastroly, bramborami, které bylo třeba oloupat, a malými chlupci, které bylo třeba učit, jak se utírá nos.

Tato „lidová svatost“, ve které bude Jan Bosco v církvi „doktorem“, vzbudí především zmatek, potom bude uznána a rozšíří se do venkovského světa, do chudých čtvrtí na periferii, mezi pokorné Boží syny. František Saleský vyvedl svatost z klášterů a zasadil ji do domů laiků. Jan Bosco vytáhne svatost z prostředí vzdělanců a zasadí ji do lidových sídlišť.

Filomena se na něho dívá celá okouzlená

Když nastávaly první podzimní deště a nástup do semináře byl ještě daleko, protože škola začínala 3. listopadu, tak Jeník uchoopil hoblík, zapálil také oheň v kovárně a pospravoval motyky a rýče a naklepal kosa, které se při žních otupily. V roce 1839 se malička Filomena, která má

KNIHOVNIČKA

4 roky, celá okouzlená dívala na strýce, jak řezal dřevo na nábytek, a když hobloval, tak padaly dolů krásné bílé kudrlinky; v kovárně rozpálil oheň do běla a bušil kladivem na kovadlině a ze železa tryskaly svítivé jiskry. Pak si ji zavola k sobě, posadil ji a z kousku dřeva jí vyráběl překrásné loutky.

Ráno, když už bylo chladno, přicházeli velice mladí studenti, se kterými Jeník opakoval latinské lekce. Tito studenti se jmenovali Giovanni Bretagna (stane se biskupem v Turině a svědkem při procesu blahorečení Dona Boska), Giorgio Moglia (dítě, které ho znalo ještě jako pomocníka u krav na statku) a jiní. Jeník byl školou laskavosti a těch několik lir, které mu rodiče chlapců dali, mu posloužilo k tomu, aby si v příštím roce koupil knihy.

Oratoř pod bdělým pohledem pana faráře

V neděli, když se nepracuje, šel Jan Bosco do Castelnova a pod bdělým okem pana faráře dona Cinzana uvedl do života „zvláštní oratoř“. Po mši a odpoledne pořádal pro chlapce program, který se jim líbil. Nebyly to pohybové hry, protože celý týden tvrdě fyzicky pracovali a také oni si chtěli odpočinout. „Bavil jsem je vyprávěním, ale i zpěvem církevních písní. Pozoroval jsem, že mnozí z chlapců, i když byli starší, byli však v otázkách víry velice nevědomí, proto jsem se snažil naučit je denním modlitbám a jiným důležitějším věcem, které jsou potřebné pro jejich věk. Do této oratoře chodilo asi 50 chlapců, kteří mě měli rádi a poslouchali mě, jako bych byl jejich otec.“ (MO⁽¹⁾)

Don Cinzano to všechno pozoroval, pokyvoval hlavou a říkal: „A on chtěl jít do kláštera...“

Chléb a matčino víno

V semináři v Chieri strávil Jan Bosco první dva roky studiem filosofie nazývané také „logika“ a „fyzika“ (1835–37). V roce 1837 začíná pětileté studium teologie. S dovolením arcibiskupa je Jeník zkrácí na čtyři roky, avšak složí všechny předepsané zkoušky.

Na jaře roku 1839, po zimě, kdy velice tvrdě studoval, a po zážitku hlubokého emotivního prožitku ze smrti svého přítele Luigiho Comolla byl zasažen velice vážnou formou vyčerpání. Její proje-

Celosvětová síť modlitby s papežem ČESKÁ REPUBLIKA

Apoštolát modlitby tvoří celosvětovou síť modliteb, která spojuje všechny křesťany s papežem Františkem a jeho záměry. Připojte se k rodině služebníků v Apoštolátu modlitby, kteří velkodušně nabídnou svůj život, práce a modlitby Kristu Veleknězi. Každý měsíc je za vás sloužena mše svatá.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů:

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA ČERVENEC 2023

Úmysl papeže: Za prohloubení života z Eucharistie

Modleme se, aby katolíci postavili do středu svého života slavení Eucharistie, které hluboce proměňuje lidské vztahy a otevírá je setkání s Bohem i bližními.

Národní úmysl: Za manžele

Modleme se za manžele, aby společně strávený čas dovolených a prázdnin prohloubil jejich vzájemnou úctu a věrnost.

*Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!
Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!*

vy jsou klasické: nespavost a ztráta chuti, nápadné zhubnutí, smutek a tendence izolovat se.

Lékař v jeho případě dělal to, co lékaři v té době uměli dělat: namísto toho, aby ho poslal do radostného rodinného prostředí, kde by mohl nějaký ten měsíc strávit prací na poli, nařídil mu celý měsíc klid na lůžku. Léčba byla tak pomýlená, že Jeníkův stav se neustále zhoršoval. Lékař, protože nevěděl, co má dělat, prohlásil jeho stav za „těžký“, což v jazyce tehdejší doby znamenalo „v nebezpečí života“.

Maminka Markéta byla uvědoměna, že její syn je na lůžku už několik dní a nedaří se mu z toho dostat, a tak ho přišla navštívit a přinesla mu obrovský pecen chleba, jaký pekli doma v peci, a láhev starého vína. Je to dojmavé gesto této 51leté selky. Bylo jí řečeno, že její syn je už delší dobu nemocen, a ona ví, že na mnohé sedláky nemoc přichází na konci jara, a to z podvýživy, když pytle s kukuřičnou moukou jsou téměř prázdné a až do příští sklizně se jim nedaří dostatečně se najíst. Na to je také jediný lék: dobrá výživa, jíst dobrý chléb a pít dobré víno. Na okolních kopcích se málo ví o jiných

nemocech, jejichž jména mají velice těžké názvy. Jeník nechce zahanbit matku tím, že by odmítl její dary, které vyvolávají pocit zvracení u každého, kdo je v depresi. Tady se hraje hra. Povzbuzen maminkou vezme si kousek chleba a zapije douškem vína. Takto povzbuzován jedl a zapíjel dál. Po kouscích a po doušcích snědl chléb a vypil všechno víno. Zatímco maminka sbírá droby, které mu upadly na lůžko, cítí Jeník, jak se mu začalo chtít strašně spát, ten spánek trval „noc a dva následující dny“. Když se probudil (maminka už odešla), cítil se náhle uzdraven.

(Pokračování)

*Redakčně upraveno
Pramen: BOSCO T., Maminka Markéta,
Život matky Dona Boska.
Překlad P. Jan Ihnát. Matices
cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 2006.
(Kniha je vyprodána.)*

Poznámky:

⁽¹⁾ BOSCO, Giovanni *Memorie dell'Oratorio di S. Francesco di Sales*; Edizione di Ceria, ristampa extra-commerciale a cura Editrice SDB.

Pondělí 26. 6. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Jan Suk – literát, vnuk Josefa Suka a pravnuček Antonína Dvořáka **6:25** Polské stopy v Olomouci I. **6:35** Zahajovací koncert Festivalu dětských sborů Porta Musicae, Nový Jičín **8:00** Buon giorno s Františkem **8:45** V pohorách po horách: Spišská Fatra **9:10** Obchod s migranty **9:40** Outdoor Films s Šárkou Kašparovou (95. díl): Tuktukem přes Jižní Ameriku **11:10** Grotosky Harolda Lloyda: Mladý pan Jazz **11:20** Setkání: Štěpán Krňoul **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Výpravy do divočiny: K pramenům Amazonky **14:05** Příběhy odvahy a víry: Buď vůle tvá (19. díl): Síla poslušnosti **14:35** Velehradská zastavení: Díl 1. – Unionistické kongresy **14:50** Poutníci času: S houslaři Tomášem a Karlem Vávrovými **15:10** Noční univerzita: Dušan Majer – Budoucnost americké pilotované kosmonautiky **16:05** V souvislostech **16:25** Dáváme lidem naději: Charita Valašské Meziříčí a její činnost **17:05** Dokořán: S Danielem Hermanem **18:05** Sedmihlásky (130. díl): Ztratila jsem notu; Na robotu kážu **18:10** Mezi námi zvířátky: Triky a vtípky [P] **18:15** Jaroslav Samson Lenk na Mohelnickém dostavníku 2018 **18:40** Středoafričská republika – Vzpoura duchů lesů a vod **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Chlapi na útěku **19:45** Přejeme si... **20:05** Klapka [P] **21:10** Vezmi a čti: Červen 2023 [P] **21:25** Nic než národopis **22:10** Kulatý stůl: Problémy v manželství **23:35** Malý Cambridge **0:00** Večer chval (101. díl): SWG **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 27. 6. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Jaroslav Hodík – fotograf **6:25** Hovory z Rekovic: Kamil Mrva **6:40** Liběšice **6:45** O kom, o čem: Profesor Rudolf Haša **7:10** Měl to být Gerlach **7:25** Outdoor Films: Triatlonista Jurij Tarča **9:10** V souvislostech **9:30** Tomáš Kočko & Orchestr na Crossroads 2021 **10:00** Noční univerzita: P. Jan Linhart – Ztráty a nálezy **10:50** Jiří Wolker a Edvard Valenta – Prostějovský příběh **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Mistr houslař z Jestřabí **13:07** Zachraňme kostely: Kostel sv. Markéty ve Skytalech **13:30** Pošta pro Holuba: Kněžství dnes **13:40** V pohorách po horách: Spišská Fatra **14:05** Sním s ním **15:05** Expedice Mingitau **15:25** Muzikanti, hrajte **16:00** S chutí přes práh: Komunita bratří Společnosti sv. Vincenta de Paul v Dobrušce **16:20** Dobrodružství před kamerou **17:20** Perly ostravské architektury: Kostel sv. Václava **17:30** Harfa Noemova: A. Dvořák – Mše D dur **18:05** Sedmihlásky (130. díl): Ztratila jsem notu; Na robotu kážu **18:10** Mezi námi zvířátky: Lehká váha [P] **18:15** Hermie a přátelé: Kdo to tu vlastně řídí? **18:50** Zakarpatská Ukrajina **18:55** Zpravodajské Noeviny: 27. 6. 2023 [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Chlapi nepláčou **19:45** Přejeme si... **20:05** Když bolí tělo [L] **21:05** Na startu [P] **21:30** Duchovní krajina Novohradských hor: Krajem zaniklých vesnic pod Kamencem **22:05** Má vlast: Vyšehrad **23:15** Terra Santa News: 21. 6. 2023 **23:40** Jak to vidí... Tomáš Halík **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 28. 6. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Ladislav Havel – rektor Mendelovy univerzity **6:25** Zpravodajské Noeviny: 27. 6. 2023 **6:45** Chorvatsko – Moře modliteb **7:15** Kmochův Kolín 2019: Dechový orchestr mladých ZUŠ Jeseník **8:00** Noční univerzita: Dušan Majer – Budoucnost americké pilotované kosmonautiky **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:00** Dokořán: S Danielem Hermanem **10:45** V pohorách po horách: Krajinou břidlice – Nízký Jeseník **10:55** Grotosky Harolda Lloyda: Náměsíčná nevěsta **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Setkání: Karel Smetana

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

– kaple sv. Cyrila a Metoděje v Haňovicích u Litovle **12:55** Dětské zvyky a tradice na Chodsku: Chodské slavnosti 2015 **14:05** Klapka **15:10** Odkaz předků (6. díl): Kněžpole **15:25** ARTBITR – Kulturní magazín: Tipy na prázdninovou četbu **15:35** Zpravodajské Noeviny: 27. 6. 2023 **16:05** Benefiční koncert Police Symphony Orchestra a Tomáše Kluse pro Mary's Meals: Hudba pro uši i pro duši **18:05** Sedmihlásky (130. díl): Ztratila jsem notu; Na robotu kážu **18:10** Mezi námi zvířátky: Bouře na savaně [P] **18:15** Strýček Emu: Prázdniny se blíží **18:25** Dobrá obec Dobrá **18:49** Setkání: Ivana Váňová **18:55** Terra Santa News: 28. 6. 2023 [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Jako černá deka **19:45** Přejeme si... **20:05** Když bolí duše [L] **21:10** Adorace [L] **22:00** Noční univerzita: Ladislav Heryán – Božský tanec Richarda Rohra II **23:00** Příběhy odvahy a víry: Buď vůle tvá (19. díl): Síla poslušnosti **23:30** Generální audience papeže Františka **0:00** Cenakolo: Svědectví o lásce, milosrdenství a přátelství **0:40** Turiec, region magických vod **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 29. 6. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Jiří Fuchs – filosof **6:25** Zakarpatská Ukrajina **6:30** Poníky, Poníky **7:15** Vezmi a čti: Červen 2023 **7:30** V pohorách po horách: Boží hora – Žulovská pahorkatina **7:40** Na startu **8:00** Terra Santa News: 28. 6. 2023 **8:20** Duchovní krajina Novohradských hor: Krajem zaniklých vesnic pod Kamencem **9:05** Duchovní malby: Petr a Pavel **9:30** Mše svatá ze Slavnosti apoštolů Petra a Pavla: Vatikan, bazilika sv. Petra [L] **11:05** Můj chrám: Ing. arch. Jan Soukup, katedrála Plzeň **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:15** Poutníci času: S Danielem Hagenem **12:30** Kulatý stůl: Problémy v manželství **14:05** Outdoor Films: Triatlonista Jurij Tarča **15:40** Generální audience papeže Františka **16:05** Zpravodajské Noeviny: 27. 6. 2023 **16:25** Na prahu devadesátky [P] **16:40** CampFest 2018 **17:30** Velehradská zastavení: Díl 3. – Arcibiskup Antonín Cyril Stojan **17:40** V pohorách po horách: Spišská Fatra **18:05** Sedmihlásky (130. díl): Ztratila jsem notu; Na robotu kážu **18:10** Mezi námi zvířátky: Zahradničení [P] **18:15** Animované příběhy velikánů dějin: Jana z Arku (1412–1431) **18:45** Grotosky Bustera Keatona: Frigo na námluvách **19:05** Intarzovaný svět Jana Mařika **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Malí velcí, bílí černí **19:45** Přejeme si... **20:05** Benefiční koncert: Bazilika Nanebevzetí Panny Marie, Svatý Hostýn **21:55** Pod lampou [P] **0:00** Klapka: S Arnoštem Lukešem **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 30. 6. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Jitka Chalánková – lékařka a politička **6:25** Čičmianské tajemství **7:00** Libanon – Sedm sekund **7:30** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře: MALÉRU, MALÉRU **9:10** Galandovci a Zdenko Horecký **9:34** Přerov a jeho válka **10:04** V pohorách po horách: Čtyři palice – Žďárské vrchy **10:15** Klapka **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední

modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Jaroslav Samson Lenk na Mohelnickém dostavníku 2018 **13:10** Barvy vůně a větru **13:33** Návrat orla skalního do české přírody **14:15** Karol Herian – významný odborník a vzácný přítel **14:55** Zachraňme kostely: Poutní kostel svaté Anny na Annabergu – Andělské hoře **15:15** Vezmi a čti: Červen 2023 **15:35** Malý Cambridge **16:00** Když bolí tělo **17:05** Beata Hlavenková & Oskar Török na Slezské lilii 2020 **17:30** Strání – obec pod Javorinú **18:05** Sedmihlásky (130. díl): Ztratila jsem notu; Na robotu kážu **18:10** Mezi námi zvířátky: Schovávaná [P] **18:14** Expedice Rembaranka 1969 **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **19:40** Mood – Ptáci **19:45** Přejeme si... **20:05** Noemova pošta: Červenec 2023 [P] **21:10** Poutníci času: S houslaři Tomášem a Karlem Vávrovými **21:30** Dobrodružství před kamerou **22:30** Letem jazzem: Cole Albert Porter – zpívá Martin Chodúr **23:35** Příběhy psané životem: Zpověď z valdické věznice **0:30** Salesiánské dílo v Rumunsku a v Moldavské republice **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 1. 7. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Tadeusz Kondrusiewicz – běloruský římskokatolický kněz a arcibiskup arcidiecéze Minsk-Mohylev **6:25** Na prahu devadesátky **6:40** Emanuel Ranný **7:05** Lednický park vypravuje **7:25** Train Dance – Od páry k rychlovlakům v Jižní Koreji **7:35** ARTBITR – Kulturní magazín: Tipy na prázdninovou četbu **7:45** Sedmihlásky (130. díl): Ztratila jsem notu; Na robotu kážu **7:50** Animované biblické příběhy: Ježíš žije! **8:20** Hermie a přátelé: Kdo to tu vlastně řídí? **8:50** Strýček Emu: Prázdniny se blíží **9:00** Animované příběhy velikánů dějin: Jana z Arku (1412–1431) **9:40** Léto s liškou **11:15** Na startu **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Duchovní menu: Zánam mše svaté z kostela sv. Mikuláše v Ludgerovicích **13:25** Pod lampou **15:30** Za obzorem: Kola pro Afriku, Roman Posolda **16:05** Zahradka písničkářů 2022: Díl 2. [P] **16:40** Grotosky Laurela a Hardyho: Představení **17:10** Expedice Rembaranka: Lidé doby kamenné **18:00** Slovo na neděli: 13. neděle v mezidobí [P] **18:20** Harfa Noemova: Mistři klavírů **18:40** Bazilika s tajemným světlem (4. díl): Mučednická bazilika **18:55** V souvislostech [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Nebuď blbej **19:45** Přejeme si... **20:05** Hlubinami vesmíru [P] **20:45** V pohorách po horách: Hora Baranec v pohoří Roháče **20:55** Vesnice z kartonů **22:25** Jak potkávat svět: S arcipatem Prokopem Siostrzonkem **23:55** Letem jazzem (3. díl): Skladby s letními motivy **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 2. 7. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Dana Němcová – chartistka **6:25** Můj chrám: Pavel Svoboda, la Cathédrale de Strasbourg, Štrasburg **6:45** Benefiční koncert: Bazilika Nanebevzetí Panny Marie, Svatý Hostýn **8:35** Slovo na neděli: 13. neděle v mezidobí **9:05** Chiara Luce Badano – Neobyčejný příběh obyčejné dívky **9:50** Na startu **10:10** Vezmi a čti: Červen 2023 **10:30** Mše svatá [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:20** Muzikanti, hrajte **14:00** Hlubinami vesmíru **14:40** Vesnice z kartonů **16:15** Noční univerzita: Ladislav Heryán – Božský tanec Richarda Rohra II **17:15** Lidé a město **18:00** Sedmihlásky (139. díl): Šla děvečka **18:05** Bratr oheň: Vznesený rytíř **18:30** Animované příběhy velikánů dějin: Jana z Arku (1412–1431) **19:00** Církev za oponou: Chudá(k) církev **19:20** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Svěráz jedinečnosti **19:45** Přejeme si... **20:05** Malý princ: Koncert Filharmonie Hradec Králové [P] **21:35** Pěšky bez hranic **22:30** Poutníci času: S Janem Martínkem **22:50** Když bolí tělo **23:50** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:10** Vezmi a čti: Červen 2023 **0:25** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 26. 6. o 17:30 hod.:

Doma je doma (Kráľ v jasličkách)

Poputujeme spolu k malému dieťaťu. Najprv k malému Ježišovi v jasličkách do talianskeho Greccia s františkánskou rodinou a potom cez piesne pre deti aj o ňom do Príbehov jedného kráľovstva, ktoré sú na CD pripravené možno aj pre vaše deti.

Utorok 27. 6. o 16:05 hod.: V škole Ducha

(Praktické otázky duchovného života 6)

Duchovná obnova s Mons. Mariánom Gavendom, nakrútená v kúpeľoch Nimnica.

Streda 28. 6. o 16:35 hod.: Dá sa to aj inak

Čo už len môže byť na konflikte dobré? Prečo vlastne ku konfliktom dochádza? Nedalo by sa žiť aj bez nich? Je lepšie sa konfliktu vyhnúť, alebo sa ho radšej naučiť lepšie zvládnuť? Podme si o tom povedať viac v ďalšej časti relácie „Dá sa to aj inak“.

Štvrtok 29. 6. o 9:30 hod.:

Svätá omša z Vatikánu

Priamy prenos pri príležitosti slávnosti sv. apoštolov Petra a Pavla.

Piatok 30. 6. o 20:40 hod.:

Peši bez hraníc

Dokument o modernom pútnictve po Cyrilomedotskej ceste na Velehrad.

Sobota 1. 7. o 17:00 hod.:

Otváracia odpustová svätá omša z Levoče

Priamy prenos levočskej púte z Mariánskej hory.

Nedeľa 2. 7. o 10:00 hod.:

Svätá omša z Levoče

Priamy prenos slávnostnej odpustovej svätej omše z Mariánskej hory v Levoči. Hlavným celebrantom je Mons. Jan Graubner, pražský arcibiskup.

Liturgická čtení

Nedeľa 25. 6. - 12. nedeľa

v mezidobí

1. čt.: Jer 20,10-13

Ž 69(68),8-10.14+17.33-35

Odp.: 14c (*Vyslyš mě, Bože, ve své veliké lásce!*)

2. čt.: Řím 5,12-15

Ev.: Mt 10,26-33

Pondělí 26. 6. - ferie

1. čt.: Gn 12,1-9

Ž 33(32),12-13.18-19.20+22

Odp.: 12b (*Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.*)

Ev.: Mt 7,1-5

Úterý 27. 6. - nezávazná památka sv. Cyrila Alexandrijského

1. čt.: Gn 13,2.5-18

Ž 15(14),2-3ab.3cd-4ab.5

Odp.: 1a (*Hospodine, kdo smí prodlévat v tvém stánku?*)

Ev.: Mt 7,6.12-14

Středa 28. 6. - památka sv. Ireneje

1. čt.: Gn 15,1-12.17-18

Ž 105(104),1-2.3-4.6-7.8-9

Odp.: 8a (*Hospodin pamatuje věčně na svoji smlouvu. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 7,15-20

večer:

1. čt.: Sk 3,1-10

Ž 19(18),2-3.4-5

Odp.: Řím 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas.*)

2. čt.: Gal 1,11-20

Ev.: Jan 21,15-19

Čtvrtek 29. 6. - slavnost sv. Petra a Pavla

1. čt.: Sk 12,1-11

Ž 34(33),2-3.4-5.6-7.8-9

Odp.: 5b (*Pán mě vysvobodil ze všech mých obav.*)

2. čt.: 2 Tim 4,6-8.17-18

Ev.: Mt 16,13-19

Pátek 30. 6. - nezávazná památka Svatých prvomučedníků římských (v olomoucké arcidiecézi: svátek Výročí posvěcení olomoucké katedrály)

1. čt.: Gn 17,1.5.9-10.15-22

Ž 128(127),1-2.3.4-5

Odp.: 4 (*Hle, tak bývá požehnan muž, který se bojí Hospodina.*)

Ev.: Mt 8,1-4

v olomoucké arcidiecézi:

1. čt.: 1 Král 8,22-23.27-30

(nebo jiné z Lekt. V)

Ž 84(83),3.4.5+10.11

Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj příbytek, Hospodine zástupí!*)

Ev.: Mt 16,13-19

(nebo jiné z Lekt. V)

Sobota 1. 7. - nezávazná sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Gn 18,1-15

Lk 1,46-48a.48b-49.50+53.54-55

Odp.: 54b (*Pán pamatoval na své milosrdenství.*)

Ev.: Mt 8,5-17

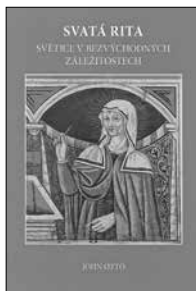
BREVIÁŘ PRO LAIKY

24. ČERVNA - 1. ČERVENCE 2023

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 25. 6.		PO 26. 6.		ÚT 27. 6.		ST 28. 6.		ČT 29. 6.		PÁ 30. 6.		SO 1. 7.			
Antifona	1136	1262	1150	1278	1166	1295	1708	1924	1405	1580	1213	1346	1666	1883		
Žalm	784	883	783	881	783	881	786	884	786	884	784	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1136	1263	1151	1279	1166	1296	1708	1925	1406	1580	1213	1346	1666	1883		
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1407	1581	1214	1347	1229	1364		
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	813	914	1214	1347	1229	1364		
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1155	1283	1170	1300	1710	1926	1407	1581	1217	1351	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	701	791	1155	1284	1170	1300	1403	1577	1407	1582	1412	1587	1669	1886		
Prosby	1140	1268	1155	1284	1171	1300	1711	1927	1407	1582	1218	1351	1655	1886		
Závěrečná modlitba	701	791	1156	1284	1402	1576	1403	1577	1408	1582	1412	1587	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	1187	1318	1264	1402	1219	1353	1233	1369		
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1408	1583	1219	1353	1234	1369		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1265	1403	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1408	1583	1221	1356	1236	1372		
Závěrečná modlitba	701	791	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1408	1582	1222	1356	1236	1372		
Nešpory:																
	SO 24. 6.															
Hymnus	1400	1573	1145	1273	1160	1290	1176	1307	1409	1584	1409	1584	1223	1358	807	907
Antifony	1400	1574	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1404	1578	1410	1585	1224	1358	808	908
Žalmy	1761	1982	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1670	1889	1678	1897	1224	1359	808	908
Kr. čtení a zpěv	1400	1574	1149	1277	1164	1294	1180	1310	1404	1578	1410	1585	1226	1361	810	911
Ant. ke kant. P. M.	1401	1575	701	791	1164	1294	1180	1310	1404	1579	1411	1585	1412	1587	702	792
Prosby	1401	1575	1149	1277	1165	1294	1180	1310	1405	1579	1411	1586	1227	1362	811	911
Záv. modlitba	1398	1572	701	791	1165	1295	1402	1576	1405	1580	1408	1582	1412	1587	702	792
Kompletář:	1242	1379	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1238	1374	1242	1379	1260	1398	1238	1374

PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

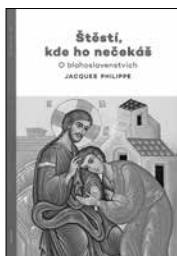

SVATÁ RITA • SVĚTICE V BEZVÝCHODNÝCH ZÁLEŽITOSTECH

*John Otto • Překlad Eva Fleischerová
Odpovědný redaktor Mgr. Jan Studeník
Slovo úvodem P. Mgr. Miroslav Hříb*

Kniha obsahuje modlitby a pobožnosti k jedné z neznámějších italských světic, včetně pobožnosti patnácti čtvrteků, a dále obsahuje stručný Ritin životopis. Součástí je příloha s barevnými fotografiemi z jejího rodiště Roccaporeny a z kláštera v Cascii. Vyšlo s církevním schválením.

Jiří Brauner – Kartuziánské nakladatelství • Dotisk prvního vydání • Brož., 120x180 mm, 168 stran, 178 Kč

ŠTĚSTÍ, KDE HO NEČEKÁŠ • O BLAHOŠLAVENSTVÍCH

*Jacques Philippe • Z francouzštiny
přeložil Oldřich Selucký • Redakce
Ludmila Martinková a Kateřina
Lachmanová*

Ježíšovým blahoslavenstvím se říká „magna charta“ křesťanství, a přece je po stáletí provázejí mnohá nepochopení a rozmělnující interpretace a jsou málo vidět v životech křesťanů. Tato kniha staví solidní základ každé křesťanské spirituality hodné toho jména, učí nás žít v duchu Kristově, a to velmi praktickým způsobem.

*Pavel Nebojsa – Doron
Brož., 130x190 mm, 160 stran, 249 Kč*

PRO MLÁDEŽ

KŘÍŽ Z KAMENE • PŘÍBĚH O HLEDÁNÍ NOVÉHO DOMOVA Text a ilustrace Oldřich Selucký

Dobrodružný román pro mládež seznamuje mladého čtenáře s tématem středověkého osídlování našich pohraničních území. Autor vypráví fiktivní příběh německé rodiny, přitom však se drží realit doby krále Přemysla Otakara II. (1233–1278) a popisovaných historických událostí. Vyprávění je čtivé a napínavé, může proto přiměřeným způsobem seznámit mládež s tématem, které nepatří jen minulosti, ale stále zůstává živé.

Paulinky • Váz., A5, 368 stran, 299 Kč

PRO DĚTI - ÚCTA KE SVĚMU TĚLU

TAK MĚ STVOŘIL BŮH
*Justin S. Holcomb a Lindsey
A. Holcomb • Ilustrace Trish
Mahoney • Z angličtiny přeložila
MUDr. Petra Mizurová • Redakce
překlada Rachel Bícová*

Kniha přístupným a laskavým způsobem pomůže rodičům otevřít s dětmi rozhovor o tom, že Bůh stvořil jejich tělo a jak rozpoznat, kdy se jim někdo smí dotýkat a kdy to naopak není v pořádku. Vhodné pro děti od 2 do 8 let.

Samuel • Váz., 223x223 mm, křídový papír, 32 stran, 280 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzertní týdeník Světlo – tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Oznamujeme, že byly spuštěny nové webové stránky Matice cyrilometodějské s. r. o.,
a to pod původní adresou www.maticecm.cz.

2019/12030

TZ

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc